

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „ŽARSTO RUDENĖLIS VĖL LAPUS ANT TAKO“ – Algirdas Vaseris

Algirdas Vaseris – pilaitiškas žurnalistas, prozaikas ir poetas, daugelio mūsiškų poezijos pavasarių ir jam skirtų rinkinių dalyvis ir bendraautorius, kuriam šie metai ypač derlingi. Pasirodė dar vienas jo romanas: „Apelsinas plaštakai“ bei antroji poezijos knyga „Pakeliui į Mosėdį“. Viliamės šių naujų knygų pristatymo artimiausiu metu. Pirmoji eilių knyga išleista 2010 (apie ją skelbta mūsų tinklaraštyje įrašas 2010-12-21: http://www.pilaitesbendruomene.lt/archyvas_2010.html). Na, o ši kartą Algirdo Vaserio eilėraščiai derantys prie visų metų laikų, o šis – prie rudeniškai nusiteikusio Pilaitės ir visos Lietuvos peizažo:

Debesio priekaištai

Miglom kopijavęs, formuosiu save,
Panašų į medį aną kepurėtąjį.
Šaknysiuos danguje ir nesiduosiu
Blaškomas: žaibu gąsdinsiu, ledu
Kruša, kad ir kaip, bet panašus
Tapsiu į kepurėtąjį –
Toks jis derlus lyg nuodėmės perteklius,
Ir laumšluotė jo nedarko visai kaip.

Bene pavyko? Nė iš tolo...
Matyt, per anksti išlijau,
Neviltim juoda ir su vėtrom.

Kas gi tau, laukų svajokli?
Medi, žvilgsniais pamalonintas, kas?
Ko prie manęs,
Dangaus klajūno, nepristojai:
Matei, kaip nematysi – jaunas esu,
Razumėliu mažu, reikėjo patarti.

2014 04 12

Paskutinis išbandymas

Jaučia medžiai: artėja
Pūgos, šaltis, su naktim bežvaigždėm.
Šįkart nemačiom praslinks?
Tai kad ne.

Žiema žiemom, o gal vertėjo
Kraštuos šiltesniuose sudygti jums?
Apsirikot arba:
Reikia ir čia kažkam girgždėti,
Lapus numetus, kvapą užgniaužus,

Laukti ir laukti pavasario saulės
Liūdesy nepelnytam, vėtrų palaužtam,
Jei ką. Žinai, tos negandos...

Daugmaž apmiręs, raivėsi miškas,
Kaip jam ir derėjo.
Tik girios senoliai sielvartauti neskuba,
Nors žiemos pradžia kaip ir kasmė,
Nors gyvybė ir juose dar krusteli,
Bet nebe tas –
Rievių daugiau nebus.

Savąją erdvę atiduodate?
O ką daugiau beveiksi...

2014 03 30

Emigrantė dainų šventėje

Tauta trispalvėm
Sutekėjo į Kalnų parko terasas
Pašlovinti buvusių, esamų genčių grožio
Dainomis ir šokiais.

Ilgesio neištvėrusi,
Pribuvau iš tolybių toliausių,
Su persėdimais, nemiegota naktim.

Čia primirštą lobį aptikusi jaučiuos –
Trūksta žodžių. Tai yra,
Jei norite, džiugesys,
Dar nuostaba, dar kažkas tokio,
Netgi švento, ateinančio
Iš anapus:
    ten protėviai,
    ten svajonės –
Ir aš tebesu jūsų.

Bendrystės katarsis raibuliais
Lyg vanduo Velykų rytą:
Tikėjaisi, kad bus gražu,
Bet kad šitaip –
Akvarele tu mano!

Lemties išsipildymais graudinanti...

2014 04 08

Pasibalnojus

Skaistuolės, purkštauti liaukitės –
Anksčiau, vėliau paaukotos būsite:

Tegul jūsų mamos kraupsta...
Nei ta keistuolė meilė gali daug,
Nei grožis nuvystantis,
O štai aistra skrieja zovada:
Ar įstengsite gintis,
Jeigu jūsų ganyklos patiks?

Ei, undine, nusižiūrėta,
Svaigintis kviečiu arčiau bedugnės –
Vien savimi džiaugtis liūdna.
2011 02 20

Paguodos ieškančiam

Kuriam kipšui
Apniukusį žadinu save –
Nepaleidžia
Debesų dulksnynas tirščiausias,
O senatvės kalėjimas norėtų,
Kad pripažinčiau nebūtus nusikaltimus.

Malonumų rogutės
Tebėra pririštos prie sukylų –
Šmėkla parūdijusiu dalgiu
Joms suktis neleidžia.

Kažin gal prašviesėtų,
Jei vėju kada
Sparnuose malūno vėl pasijusčiau?

Nebent anapus, kur, tikiuosi,
Žemiškasis patyrimas
Vis dar gali gyvuoti.
2013 09 19

Grumtynės žygyje

Liūgyno dumblas telkšo pūdamas,
Galimybių jam nėra kitų.
Toksai protingas būdamas,
Ko nuolat blaškaisi tu?

Skalsesnė duona rūpi,
Kad tiktai gero raugo.
Kai vargas ne vien savas rūpi,
Kur kas dvasingesnis augi.

Sutarti su savimi sunkiausia
Aplinkybių vėtomam, mėtomam.
Mėgdžiosi pamiškės kaliausę,

Kuri antai perkrypus vėtrose?
Dykra tavyje – ne už kampo,
Neleiski perdėm suvešėti.
Dvasios galiūnais tampama,
Žinant kur jėgų perviršį dėti.
2008 02 11

Vienatvės kūliavirsčiai

Žemaičių pavasario deivė Pergubrė
Slapčiausiuose širdies laštakuose
Kažką ten sumaišė,
Amūro strėlėmis pergėlė,
Į širdį pačią taikosi,
Kad ją kur Pikolis...

Verčiau ant smaigo
Pasismeigsiu, nes abejonės skaudžios
Vilkais pastūgauja dar vis.
Galva susvaigo...
Ką su tokiu savimi darysiu?

Augusi tarp dilgėlių,
Avietė saldi, tyra?
Nežinau...
Dabar tik stebėtis galiu:
Kodėl, šalpusni, kodėl taip yra?

Turbūt čia pikto pokšto
Sprogmenys tiks
Prie užrištų Temidės akių.
Kaip sakai –
Į teismą paskutinį neatvyksi?
Nebus tokių...

2010 11 12

Bendravimo alpulys

Tave žodžiais lyg angelas sparnu apklėsiu,
Jaučiu, viena kitai tinkam kalbėjimu tuo:
Minutę vieną, dar truputį, dar pašnekėsiu
Ir darbų paliktų imsiuos, aš tuoj.

Kad ir gaisras, karo pradžia – tegu...
Nėr vaisto mudviem ir kažin ar reiktų,
Kaip nėra ir miškams nuo rudens –
Atokaitoj žodžių tiesiog degu.
Ką bežinai kada vėl pasivaidens
Draugė ant tako, nors rėktum.

Išeitų, kad mudvi to paties tikėjimo –
Trumpai atsisveikint ir tu negali.
Ne tam skirtos mūs lūpos,
Kad lauktumei pasišnekėjimo
Vienatvės kameroj suklypus,
Kaip kokia neįgali.

2014 08 17

Pašiurpintas

Kur tas amžinas paradoksų keistuolis
Dvasinga veido išraiška
Abejonių autostradomis vedantis žmogų,
Vis dar nebaigiantį galvoti minčių,
Kai jam tesinori
Nė už ką nemirti?

Nors sykais per daug sudėtinga,
Kad ir turinčiam smarvės sofistui,
Neigti save patį,
Tebegalioja pavojus
Seniai išmoktam mele užstrigti:

Jei yra Visagalis, tesukuria akmenį,
Kurio pakelti neįstengtų – a nė krust...

Ir tas akmuo esi tu!?

2014 09 30